

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Έχουν περάσει σχεδόν 15 χρόνια με από τότε που η Ευρωπαϊκή Ένωση και το αόρατο χέρι της αγοράς θα μας έλυναν όλα τα προβλήματα εξασφαλίζοντας έναν κόσμο ευημερίας και ειρήνης. Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι αποτέλεσαν την αρχή αυτού του παραδείσου που ολοκληρώνεται με την σημερινή οικονομική κρίση βάζοντας το πιο σύντομο τέλος στο «τέλος των ιδεολογιών», καθιστώντας γραφικούς όλους εκείνους τους νεοφιλελεύθερους μιντιακούς μαϊντανούς που παραμένουν αμετανόητοι επιμένοντας στις αρχές του laissez faire.

ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ ΝΑ ΕΜΦΑΝΙΖΟΥΝ ΤΗ ΚΡΙΣΗ ΩΣ ΦΥΣΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΟΥ ΗΡΘΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Λες και η καπιταλιστική οικονομία είναι ένα φυσικό σύστημα με αμετάβλητους εσωτερικούς νόμους που διέπουν την κίνησή του, και οι οποίοι το θέτουν σε ταλάντωση άλλοτε προς την ύφεση και άλλοτε προς την ανάπτυξη. Υπό αυτή την έννοια δεν υπάρχουν ευθύνες και υποχρεώσεις ή στη καλύτερη περίπτωση, όπως επιχειρείται στα μνημόνια που υπογράφονται μεταξύ ΓΣΕΕ και ΣΕΒ, όλοι οι συnteλεστές της οικονομίας θα πρέπει να πληρώσουν. Πρόκειται για το πιο χυδαίο ψέμα που κατασκευάστηκε ποτέ για να αποκρύψει τις τεράστιες υποχρεώσεις που έχει το ίδιο το κεφάλαιο που επί δεκαετίες κερδοσκοπήσε σε βάρος των εργαζομένων όλης της υφής. Τα πράγματα όμως δεν είναι έτσι. Η κρίση αυτή δημιουργήθηκε ως αποτέλεσμα των πιο σκληρών νεοφιλελεύθερων επιλογών όταν αυτές έδειξαν τα όρια τους στο να πραγματώνουν τα υποσχεθέντα και πολλές φορές ήδη τιτλοποιημένα αναμενόμενα ποσοστά κέρδους. **Έχοντας όμως περάσει 2 δεκαετίες τεράστιας συσσώρευσης πλούτου ο οποίος σήμερα εξακολουθεί να βρίσκεται στα χέρια λίγων.**

ΤΗΝ ΝΥΦΗ ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Τον τόνο δίνουν καταρχάς τα κόμματα εξουσίας θέτοντας όρους για επίταση της κρίσης. Μηδενικές αυξήσεις ο ένας, αυξήσεις στον πληθωρισμό (του 1%) ο άλλος. Με έναν εργαζόμενο λαό που οι νεότερες γενιές του βρίσκεται σε λιτότητα (οι σημερινοί 25άρηδες) από τότε που γεννήθηκε, έρχονται να μας σερβίρουν αυτά τα ψιχουλα ως τμήμα της αντίληψης περί «δικαιης κοινωνίας». Ποιους κοροϊδεύουν; Πέραν από τα κόμματα εξουσίας, η πραγματικότητα στους χώρους εργασίας είναι ζοφερότερη. Αφήνοντας ασχολίαστα τα μεγάλα κανόνια των ασφαλιστικών εταιριών και του Σκαρμαγκά, εκεί που ακόμα υπάρχει δουλειά, τα πράγματα είναι πάρα πολύ ασφυκτικά. Απολύσεις με το σωρό, «συμφωνίες - προτάσεις» είτε για μηδενικές αυξήσεις, είτε για μείωση εργάσιμου χρόνου με μείωση μισθού. Εταιρίες που για χρόνια συσσώρευσαν κέρδη, μεταφέρουν αμέσως το κόστος στους εργαζόμενους, οι οποίοι όταν τα χρόνια που οι άλλοι θησαύριζαν αυτοί περνάνε έναν μισθό των 1000 Ευρώ με τα εξοντωτικά ωράρια της Ελλάδας της π(γ)ιότητας, της ανταγωνιστικότητας, της ΟΝΕ και

των Ολυμπιακών Αγώνων, των 10 ωρών και των 6 ημερών. Άλλοι εργοδότες πάλι ενώ συνεχίζουν να κερδίζουν με τις επεκτάσεις τους στα Βαλκάνια αξιοποιώντας την τεχνογνωσία τόσων χρόνων, στην Ελλάδα δηλώνουν ότι δήθεν δεν μπορούν να αντέξουν τον σκληρό ανταγωνισμό. Επενδύσεις και κόστη για θέματα υγιεινής και ασφάλειας καθώς και περιορισμού των συνεπειών προς το περιβάλλον μετατίθενται στις καλές με συνέπεια την αύξηση των ατυχημάτων και νέους Ασωπούς.

Στον κατασκευαστικό κλάδο η κρίση γίνεται η βολική αφορμή των μεγάλων ομίλων που παρότι δεν επηρεάζονται άμεσα και δραστικά από αυτήν, εντούτοις επιχειρούν να επιβάλουν στασιμότητα στους μισθούς αλλά και να «απαλλαγούν» από ορισμένα μισθολογικά έξοδα καθώς και να αναδιρθώσουν ολόκληρα τμήματα πιέζοντας του εργαζόμενους για περειαίρω θυσιές υπό το φόβο της απόλυσης. Χρησιμοποιούν δε την στασιμότητα πιέζοντας να τους δοθούν χαριστικά και άλλες συμβάσεις παραχώρησης για έργα που θα υποβαθμίσουν ακόμα περισσότερο τη ζωή των εργαζόμενων (πχ αυτοκινητόδρομοι στον Υμηττό).

ΤΟ ΤΞΕ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ...

... ΤΟΝ ΧΑΒΑ ΤΟΥΣ

Οι μηχανικοί που δουλεύουν με ΔΠΥ εξακολουθούν να μην θεωρούνται ποτέ άνεργοι. Ας αναλογιστούν οι συλλογικοί φορείς που εκπροσωπούν μηχανικούς, τί σημαίνει κάτι τέτοιο σε μια συγκυρία παρατεταμένης κρίσης και μαζικών απολύσεων όπου η έστω και πενιχρή βοήθεια του ταμείου ανεργίας για κάποιους δεν θα μπορεί για τυπικούς λόγους να διατίθεται.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο υψηλής πίεσης. Οι δυνάμεις που στηρίζουν το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών θα δώσουμε κάθε προσπάθεια για να πληρώσουν οι εργαζόμενοι όσο το δυνατόν λιγότερο το κόστος αυτής της κρίσης. Ήδη νικηφόρες μάχες στην ALTEC, INTRACOM, WIND δείχνουν τον δρόμο. Από την άλλη πλευρά ειδικά σε εργασιακούς χώρους με λίγους εργαζόμενους, όπως είναι η πλειονότητα των τεχνικών επιχειρήσεων, η ύπαρξη και ενδυνάμωση ενός τέτοιου σωματείου καθίσταται τεράστιας σημασίας.

Καλούμε όσους συναδέλφους επιθυμούν να καταγγείλουν και να παλέψουν ενάντια σε πρακτικές εργοδοτικής αυθαιρεσίας, αδικαιολόγητων απολύσεων, απλήρωτων μισθών και αποζημιώσεων να το κάνουν. Η μάχη που καλούμαστε να δώσουμε δεν αφορά μόνο όσους απολύονται αλλά και αυτούς που μένουν πίσω να δουλεύουν υπό τον φόβο μιας ενδεχόμενης απόλυσης. Οι αγώνες που έδωσε το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών τα τελευταία χρόνια με επίτευγμα την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης που για πρώτη φορά καλύπτει και τους εργαζόμενους με ΔΠΥ, μας γεμίζουν με αισιοδοξία ότι μπορούμε να κερδίσουμε και αυτή τη μάχη και θα κερδίσουμε.